

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3918/2529

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ADMIN 3918/2529 พนักงานอัยการ จังหวัด ศรีสะเกษ โจทก์ นาย สมเกียรติ โรจนวร เกียรติจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.วิ.อ. มาตรา 158, ป.ที่ดิน มาตรา 108 ทวิ, ป.ที่ดิน มาตรา 9, ป.ที่ดิน มาตรา 108 ทวิ, ป.อ. มาตรา 385

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นให้จำคุกจำเลย 1 ปี ปรับ 5,000 บาท ให้รอการลงโทษจำคุกไว้ คดีจึงต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 ฟ้องของโจทก์ในข้อหาบุกรุกยึดถือครอบครองทางสาธารณะอันเป็นที่ดินของรัฐ ตามประมวลกฎหมายที่ดินนั้น โจทก์ไม่จำเป็นต้องบรรยายฟ้องว่าที่ดินพิพาทนั้นเป็นที่ดินของรัฐได้อย่างไรและเป็นที่ดินของรัฐตั้งแต่เมื่อใด เพราะเป็นรายละเอียดที่โจทก์จะต้องนำสืบในชั้นพิจารณา คดีเป็นฟ้องที่ขอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158(5) แล้ว ที่พิพาทแม้ทางราชการจะเคยให้เอกชนเช่าอยู่ 3 ปี ก็เลิกเช่าแต่ประชาชนสัญจรไปมาในที่พิพาทตลอดมา ถือได้ว่าที่ดินพิพาทยังคงเป็นที่ดินของรัฐเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ประชาชนใช้ร่วมกัน โจทก์มีอำนาจฟ้องให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา 108 ทวิ ได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยได้บุกรุกยึดถือครอบครองทำประตูปิดกั้นกีดขวางทางสาธารณะที่ประชาชนใช้ร่วมกันอันเป็นที่ดินของรัฐเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ประชาชนใช้ร่วมกันเป็นเหตุให้เป็นอุปสรรคต่อการจราจรโดยจำเลยไม่มีสิทธิครอบครองและมีได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานตามกฎหมายพนักงานเจ้าหน้าที่ได้มีคำสั่งแจ้งเป็นหนังสือให้จำเลยออกจากที่ดินและรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างภายในกำหนด 30 วัน จำเลยทราบคำสั่งแล้วเพิกเฉยไม่ปฏิบัติตามโดยไม่มีเหตุสมควร ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา 9, 108 ทวิ ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 96 พ.ศ. 2515 ข้อ 11 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 385 จำเลยให้การปฏิเสธอ้างว่าที่ดินตามฟ้องไม่ใช่ที่สาธารณสมบัติของแผ่นดิน ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามฟ้อง ลงโทษตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา 108 ทวิ วรรค 1 ซึ่งเป็นบทหนักที่สุด จำคุก 1 ปี และปรับ 5,000 บาท โทษจำคุกรอไว้ 2 ปี จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว คดีนี้ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์พิพากษาดังกันว่า จำเลยกระทำความผิดตามฟ้อง พิพากษาลงโทษจำคุก 1 ปี ปรับ 5,000 บาท ให้รอการลงโทษจำคุกไว้ คดีจึงต้องห้ามฎีกา ในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 จำเลยฎีกาในปัญหาข้อกฎหมายข้อแรกว่าฟ้องโจทก์เคลื่อนคลุม โดยอ้างว่าการที่โจทก์บรรยายฟ้องเพียงว่า จำเลยปิดกั้นทางสาธารณะอันเป็นที่ดินของรัฐที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกันเท่านั้น ไม่ได้บรรยายให้ทราบว่า ที่ดินดังกล่าวเป็นที่ดินของรัฐได้อย่างไรและเป็นที่ดินของรัฐตั้งแต่เมื่อใด จึงไม่เพียงพอที่จะให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดี พิเคราะห์แล้วเห็นว่า โจทก์ไม่จำเป็นต้องบรรยายฟ้องว่าที่ดินพิพาทนั้นเป็นที่ดินของรัฐได้อย่างไรและเป็นที่ดินของรัฐตั้งแต่เมื่อใด เพราะเป็นรายละเอียดที่โจทก์จะต้องนำสืบในชั้นพิจารณา คดีต่อไป ฟ้องของโจทก์จึงขอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา

ความอาญา มาตรา 158(5) ไม่เคลือบคลุม จำเลยฎีกาต่อไปว่า โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องให้ลงโทษ จำเลยตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา 108 ทวิ เพราะที่พิพาทเป็นที่ดินที่เคยให้เอกชนเช่าจึงไม่ใช่สาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ประชาชนใช้ร่วมกันนั้น เห็นว่า แม้ทางราชการจะเคยให้เอกชนเช่าที่พิพาทตามคำเบิกความของพยานโจทก์ก็ตาม แต่ตามคำพยานโจทก์ฟังได้ว่า เอกชนเช่าอยู่ 3 ปีก็เลิกเช่าและประชาชนสัญจรไปมาในที่พิพาทตลอดมา จึงถือได้ว่าที่พิพาทยังคงเป็นที่ดินของรัฐ เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ประชาชนใช้ร่วมกัน พิพากษายืน

องค์คณะ

อำนวย อินทุฤติ · ดำริ ศุภพีโรจน์ · สมศักดิ์ เกิดลาภผล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3918/2529>